

ἀκληρόσκυλλα ἡ, ἀμάρτ. ἀκληρόσκυλλα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀκληρος* καὶ τοῦ οὐσ. *σκύλλα*.

Γυνή, τὴν ὁποίαν καταρᾶται τις νὰ μὴ τεκνοποιήσῃ: *Μωρὴ ἀκληρόσκυλλα, ποῦ νὰ μείνης ἀκληρὴ!*

ἀκλίδι ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Ἀμισ.) *ἀκλίδιν* Πόντ. (Κερασ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Μόνον ἐπὶ φῶς, ὑπηνέμιον. *Συνών. κλούβιο* (ιδ. *κλούβιος*).

ἄκλιτος ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. *ἄκλιτος*.

Ἀλύγιστος, ἄκαμπτος.

ἀκλουθάντων τῶν, Πόντ. (Κερασ.) *ἀκλουθάντων* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀκλουθῶ*, δι' ὃ ιδ. *ἀκολουθῶ*.

Λέξις πεπαισμένη πλασθεῖσα κατ' ἀναλογ. τῶν πολλῶν εἰς *-άντων* τοπωνυμίων: *Ποῦ πάς; — Πάγω 'ς σοὶ φαγάντων. — Κ' ἐγὼ 'ς σοὶ ἀκλουθάντων* (δηλονότι, πηγαίνω νὰ φάγω. — Καὶ ἐγὼ σ' ἀκολουθῶ).

ἀκλούθα ἐπίρρ. Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.) Ἰμβρ. Κεφαλλ. κ. ἄ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,108 καὶ 113 *ἀκλόθα* Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) *ἀκλούθου* Ἡπ. *ἀγκλούθου* Ἡπ.

Ἡ προστακτ. τοῦ ρ. *ἀκολουθῶ*, παρ' ὃ καὶ *ἀκλουθῶ*, μεταπεσοῦσα εἰς χρῆσιν ἐπιρρηματικῇν.

Μὲ τὸ νὰ ἀκολουθῇ τις, ἀκολουθῶν, *ἀκολουθῶντας* ἔνθ' ἄν.: *Ἀκλούθα ἀκλούθα μ' ἔφτασε Κεφαλλ.* (πβ. φρ. *πὲ πὲ τὸ κωπέλλι, ἔκαμε τὴν κυρὰ καὶ θέλει*). *Ἀκλούθα ἀκλούθα πρόφτασι Κομοτ. Πάγ'νε τ' ἐν' τ' ἄλλ' ἀκλόθα* (πηγαίνουν ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου) Χαλδ. || Φρ. *Παίρνω ἀκλούθα* (παρακολουθῶ. *Συνών. φρ. παίρνω ἀποκοντὰ - 'ς τὸ κοντὸ*) Κεφαλλ. Θράκ. (Αἰν.) *Παίρνον ἀπ' ἀκλούθα* Ἰμβρ. *Παίρνον τὴ δ'λεῖα ἀπ' ἀκλούθου* (ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω πολὺ διὰ τὸ ἔργον) Ἡπ. || Γνωμ.

Ἀπὸ φτωχὸ μὴ δανεισθῆς, γιὰτὶ σὲ παίρνει ἀκλούθα Κεφαλλ. — Ποίημ.

Μὲ πῆρ' ἀκλούθα ὁ σκύλλος σου κ' ἤλθε μ' ἐμὲ νὰ σ' εὔρη ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. 108

..... γυρίζει καὶ κοιτάζει
μὴ ζωντανέψ' ἢ κεφαλὴ καὶ τότε πάρη ἀκλούθα
ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. 113.

ἀκλούθημα τό, Μύκ. Σίφν. Σῦρ. κ. ἄ. *ἀκλούθ'μα* Θράκ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) *κλούθημα* Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) κ. ἄ. *ἀκλόθεμαν* Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *ἀκολούθημα*.

1) Τὸ νὰ ἀκολουθῇ τις ἔνθ' ἄν.: *Τὸ ἀκλούθημα τοῦ ἀργιού - τοῦ σκύλλου κττ. Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Τί ἀκλούθημα ποῦ τοῦ κάνει!* (πῶς τὸν παρακολουθεῖ!) Μύκ. *Μὲ τ' ἀκλούθημα 'ἐν κάνομε τίποτε* Σίφν. *Παίρνον ἀκλούθ'μα* (ἀκολουθῶ) Θράκ. *Φόνου φύβγανι τὰ πιδιά, τὰ πῆρι ἀκλούθ'μα* (φόνου = ὅταν) αὐτόθι. 2) Ἐπιμέλεια, σύντονος ἐνέργεια, παρακολούθησις Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Κάθι δ'λεῖα θέλ' ἀκλούθ'μα*.

3) Βοήθεια, ἀρωγὴ Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Χουρὶς ἀκλούθ'μα* τοῦν πιδιῶνι τίπουτα δὲν κάνου.

ἀκλουθητικά ἐπίρρ. Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. *ἀκλουθητικά*.

Ἀκολουθητικῶς, ἀκολουθῶν: *Ἐρκετουν τὸ χτηνὸν ἀκλουθητικά μου τῶ' ἐγὼ 'ἐν τό 'ξερα*.

ἀκλούθητος ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀκλόθετος* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἀκλουθητός* < *ἀκλουθῶ*, δι' ὃ ιδ. *ἀκολουθῶ*, τοῦ ἀρχτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερησεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Πβ. *ἀ-* στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τινος, ἀνακολουθήτος.

ἀκλούθι τό, *ἀκλούθι* ἄγν. τόπ. *ἀκλούθι* Ἡπ. Πελοπν. (Καλάμ. Μεσσ.) Σῦρ. *ἀκλούθ'* Μακεδ. (Χαλκιδ.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) *ἀκλόθ'* Πόντ. (Κοτύωρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. *ἀκόλουθος*.

1) Ὁ ἀκολουθῶν, ὁ μετ' ἄλλου συνυπάρχων, ὁ ἔχων τόπον παρακολουθήματος ἔνθ' ἄν.: *Κ' ἐφτάν' τ' ἔρθεν ὁ ἴδιον, ἔφερεν καὶ τέσσερα πέντε ἀκλόθα μετ' ἐκείνον ἐντάμαν* (δὲν φθάνει ὅτι ἦρθεν ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ἔφερε κτλ.) Κοτύωρ. || Φρ. *Μὲ πῆρε τ' ἀκλούθι* (μὲ παρακολουθεῖ κατὰ πόδας) Ἡπ. Σῦρ. *Μὲ πῆρι ἀπ' ἀκλούθ'* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ζαγόρ. *Παίρνον τὴ δ'λεῖα ἀπ' ἀκλούθ'* (ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω πολὺ διὰ τὸ ἔργον) αὐτόθι. || Γνωμ.

Ἀπὸ φτωχὸ ποῦ δανεισθῇ, τὸν παίρνει ἀκλούθι ἄγν. τόπ. 2) Ὁ πλακοῦς, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν τοκετὸν ἐξέρχεται κατόπιν τοῦ ἐμβρύου Ἡπ.: *Βγῆκε - ἔπεσε τ' ἀκλούθι*. *Συνών. ἀδέρφι 2, ἀκόλουθο, συντροφι, ταίρι, ὕστερο*.

ἄκλωθῃ ἐπίθ. θηλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ ρ. *κλώθω*, δι' ὃ ιδ. *κλώσσω*.

Ἐπὶ τῶν ὀρνίθων, ἡ μὴ κλώσσουσα, ἡ μὴ ἐπφάζουσα τὰ φά της.

ἄκλωστος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Σίφν. Σύμ. Χίος *ἄκλωστους* βόρ. ιδιώμ. *ἄκωστος* Μακεδ. (Βογατσ.) *ἄκλωστρος* Κάρπ. *ἄκλωθος* Θράκ. (Σαρεκκλ.) *ἄκλουθους* Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἄκλωστος*. Τὸ *ἄκλωστρος* ἐκ τοῦ ἀμαρτ. *ἄκλωστρος*, ὁ παρὰ τὸ *κλωστρός*. Τὸ *ἄκλωθος* ἐκ τοῦ *κλώθω* παρὰ τὸ θέμ. τοῦ ἐνεσιῶτος.

1) Ὁ μὴ κεκλωσμένος, ὁ μὴ κλωσθεὶς, ἐπὶ νήματος ἔνθ' ἄν.: *Ράμμαν ἄκλωστον* Τραπ. Χαλδ. *Ὀργον ἄκλωστο* Σύμ. *Συνών. ἀπαλός, ἀντίθ. κλωστός, στριμμένος* (ιδ. *στρίβω*). β) Ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς νῆμα Μακεδ. (Βέρ. Βογατσ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): *Ἀκλωστον δομπάκιν* Κερασ. *Ἀκωστα* μαλλιά Βογατσ. || Παροιμ. *Ἀκλωστα κὶ ἀνύφαντα κὶ 'ς τοὺν πλουτὸ ριγμένα* (ἐπὶ φαντασιοκόπου ἐκλαμβάνοντος τὸ ἐπιθυμητὸν ὥς τετελεσμένον) Βέρ.

2) Ὁ μὴ εὐνουχισθεὶς Μακεδ. (Βελβ. Βέρ.): *Ἀκλουστου τραῖ* Βελβ. 3) Μεταφ. αὐτὸς ποῦ δὲν κλώθει, δὲν μεταβάλλει τὴν σκέψιν του, ἀμετάπειστος Πόντ. (Κερασ.) *Συνών. ἀβάγιστος 2, ἀγύριστος Β 2, μονόκορδος, μονόμπρατος*. Πβ. *ἄγειρτος 1*. 4) Ὁ μὴ κατ' ἀλήθειαν ἀλλάξας πίστιν, θρησκείαν, ὁ ἐμφανίζων ἑαυτὸν Μωαμεθανόν, ἀλλ' ἐν τῷ κρυπτῷ πρεσβεύων τὰ τῶν Χριστιανῶν Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) Πβ. *γυριστός, κλωστός*.

5) Ὁ τόπος ὅπου μεταβάς τις δὲν ἐπιστρέφει, ὁ ἄδης Πόντ. (Σάντ.) Σαμοθρ.: Δέβα 'ς σὸν ἄκλωστον καὶ 'ς σὸν ἀγύριστον! Ἀρὰ Σάντ. Π' νὰ πὰς 'ς τὸν ἄκλωστον! Σαμοθρ.

ἀκμάζω λόγ. σύνηθ. 'κμάζου Ἰμβρ. 'κουμάζω Ρόδ. ἀκναιάζω Θήρ. Θράκ. Κάλυμν. Νίσυρ. Πάρ.(Λεῦκ.) κ. ἄ. 'κναιάζω Ἀμοργ. Κῶς Σύμ. Τήλ. ἀκναιιάζω Θήρ. Θράκ. Κάλυμν. Κῶς 'κναιιάζω Κῶς Σύμ. 'κνάζω Ρόδ. Σύμ. 'κναιιάζω Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Τὸ ἀρχ. ἀκμάζω. Οἱ εἰς -ναιιάζω τύπ. ἀπὸ τοῦ ἀκναιῖος, δι' ὃ ἰδ. ἀκμαῖος, ἔνθα ἡ τροπή τοῦ μ εἰς ν εἶναι κανονική. Ὁ τύπ. 'κουμάζω κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ συνοδίτου φθόγγου ου.

1) Γίνομαι ὥριμος, ὠριμάζω, ἐπὶ καρπῶν ἔνθ' ἄν.: Ἀκόμα δὲν ἠκναιάσανε τὰ σταφύλια Θήρ. Ἡκναιάσανε τὰ συκοστάφυλα αὐτόθ. Ἐκναιάσαν τὰ σῦκα Σύμ. || Ἄσμ.

Ω, πορτοκάλι μ' ἄγουρο, καὶ πότε θενὰ 'κναιάσης, νὰ 'ρτης νὰ μ' εὔρης νὰ σοῦ πῶ δὴν λόγια νὰ τὰ πιάσης; Τήλ. Καὶ μετβ. καθιστῶ τι ὥριμον Κάρπ. κ. ἄ.: Ἄσμ.

Τὴν Τετράη πιάν-νει φύλλα | καὶ τὴν Πέφτη πιάν-νει μῆλα, τὴν Παρασκευῇ τὰ 'κναιιάζει | καὶ τὸ Σάατο τὰ κόβγει

Κάρπ. β) Ἐπὶ ἀνθρώπου, φθάνω εἰς ὥριμον ἡλικίαν, μεστοῦμαι, καθίσταμαι συνετὸς Θήρ.: Ἀδε πρῶτα νὰ 'κναιάσης κ' ὕστερα νὰ 'ρθης νὰ μιλάς! γ) Ἐπὶ γυναικός, παχύνομαι Ρόδ. δ) Ἐπὶ ὀρνίθων, παύω νὰ γεννῶ (δηλονότι διὰ τὴν πάχυνσιν) Ἰμβρ. 2) Μεταπειθόμαι, συγκατατίθεμαι, συγκαταβαίνω οἶονεῖ ὑπὸ τῆς βίας τῆς λογικῆς ἢ τῶν πραγμάτων Ρόδ.: Ἦτον στρουφνὸς ἀνθρώπος πρῶτα, μὰ τώρα ἔκνασε καλὰ καὶ καλά. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ πεισθῇ (νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ τρόπον τινὰ νὰ ταπεινωθῇ, νὰ μαλακώσῃ) Ρόδ.

ἀκμαῖος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀκναιῖος Ἀμοργ. Θήρ. Θράκ. Κάλυμν. Κῶς Νίσυρ. Σύμ. κ. ἄ. ἀκναιῖος Σύμ. ἀκουναιῖος Ἰκαρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀκμαῖος. Περὶ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ, 2,95. Πβ. καὶ τὸν αὐτὸν ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανελ. 9 (1912/3) 21.

1) Ἰσχυρὸς, ἔντονος λόγ. σύνηθ.: Ὁ στρατὸς ἔχει ἀκμαῖο ἡθικὸ λόγ. σύνηθ. Ἀκναια γόνατ' ἂν τρέχουμε ('ἂ=νὰ) Σύμ. 2) Ἐπὶ καρπῶν καὶ μάλιστα ὀπωρῶν, ἀκμάζων, ὥριμος ἔνθ' ἄν.: Ἀκναια καρπούζα - σταφύλια - σῦκα κττ. Θήρ. κ. ἄ. β) Συνεκδ. ἐπὶ τοῦ ἄρτου, μαλακὸς Σύμ.: Ψωμὶὰ ἀκναια.

ἀκμαστός ἐπίθ. ἀμάρτ. 'κναστός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκμάζω.

Ἐπὶ ὀπωρῶν, ὥριμος: Ἐκναστό σῦκο.

***ἀκμαστος** ἐπίθ. ἀκναιαστος Θήρ. Θράκ. κ. ἄ. ἀκναστος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀκμαστός < ἀκμάζω τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ ἄωρος ἔτι, ἐπὶ ὀπωρῶν ἔνθ' ἄν.: Σταφύλια - σῦκα ἀκναιαστα Θήρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγίνωτος 3.

ἀκμαστοφάγος ὁ, ἀμάρτ. 'κναστοφάς Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀκμαστός καὶ τοῦ -φάγος, ὃ ἐκ τοῦ ἔφαγα ἀορ. τοῦ ρ. τρώγω.

Ὁ τρώγων τοὺς καρποὺς ἀκμαστούς, ἦτοι ὠρίμους, ὁ περιμένων νὰ φάγῃ τοὺς καρποὺς ὠρίμους: Παροιμ. Ὁ ἀουροφάς ἔφαε καὶ ὁ 'κναστοφάς δὲν ἔφαε (ὁ ἔχων τὸ ὀπωροφόρον δένδρον ἀναμένων νὰ δρέψῃ τὸν καρπὸν τοῦ ὠριμον προλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ κλέπτοντος σὺτὸν ἐνθ' ἔτι εἶναι ἄωρος). Ἀντίθ. ἀγουροφάγος.

ἀκμή ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀχμή Πόντ.(Ἀμισ. Σάντ.) ἀτμή Κύπρ. ἀκιμή Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀκμή. Διὰ τὸν τύπ. ἀκιμή πβ. ἀτιμός - ἀτιμός, καπνός - καπινός κττ., ἐν οἷς πρόκειται ἀνάπτυξις συνοδίτου φθόγγου ι.

1) Ἡ τελεία ὠριμότης πράγματός τινος ἡ καταστάσεως, τὸ ἄκρον ὄριον, εἰς ὃ δύναται τι νὰ ἐξελιχθῇ ἔνθ' ἄν.: Ἡ ἀκμή τῆς ἡλικίας - τοῦ θέρους - τοῦ χειμῶνος κττ. Ἦτο καὶ αὐτὸς μιὰ φορὰ εἰς τὴν ἀκμήν του, μὰ τώρα ἐξέπεσε σύνηθ. Αὐτὸς εἶναι 'ς τὴν ἀκιμήν του (εὐτυχεῖ, εὐημερεῖ) Λακων. Ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν τὴν ἀκμήν τους Χίος Ἀπάνου 'ς τὴν ἀκμήν αὐτοῦ ἐν Οἶν. 2) Τὸ χρονικὸν σημεῖον τῆς ὠριμότητος, τῆς καταλληλότητος Θράκ. (Περίστασ.) Πόντ. (Κερασ.): Ἐρθεν ἡ ἀκμή νὰ γίνταν τὰ σταφύλια Κερασ. Ἡρθε ἀκμή νὰ μοιραστοῦμε Θράκ. Ἐρθεν τὸ κορίτσι μ' 'ς σὴν ἀκμήν ν' ἀντρίξῃ (δηλ. εἰς ἡλικίαν γάμου) Κερασ. Ἀπάνω 'ς σὴν ἀκμήν ἔρθες αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Σοφ. Ἡλέκτρ. 22 «οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός, ἀλλ' ἔργων ἀκμή». β) Κατάλληλος περίστασις, εὐκαιρία Πόντ. (Σάντ.) 3) Ἡ μεγίστη ὀξύτης, κρισιμότης, κρισιμος στιγμή, κίνδυνος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.): Τὸ ἔργον - ἡ δουλεία ἔρθεν 'ς σὴν ἀκμήν ἀθες (ἡ πρᾶξις ἔφθασεν εἰς τὸ κρισιμον αὐτῆς σημεῖον, ὥστε νὰ λάβῃ ὠρισμένην τροπήν) Ἀμισ. Σὸ ποῖον ἀκμήν ἔρθα! Κερασ. Ἡρθε 'ς τὴν ἀκμή νὰ πεθάνῃ (ὀλίγον ἔλειψε κτλ.) Σύρ. Ἐπῆα σὲ ἀκμή νὰ πεθάνω Μύκ. Ἐσὺ μὰς ἔφερες σὲ τέτοια ἀκμή Θράκ.(Ἡρακλῖτς. Λούπιδ.) || Φρ. Ἡρθε 'ς τὴν ἀκμήν του (ἐπὶ ἐτοιμαθανάτου) Λακων. Ἐρθεν 'ς σὴν ἀκμήν (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κερασ. Ἡ χρῆσις καὶ ἀρχ. Πβ. Εὐρ. Φοίνισσ. 1081 «ἦλθον... ἀκμήν γ' ἐπ' αὐτήν». || Ἄσμ.

Εἰς τὴν ἀκμήν ποῦ μ' ἔφερες σκέψου καὶ συλλοῖσου, ἃ δὲ φοβᾶσαι τὸ Θεό, τὰ νῆατα μου λυπήσου

Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) — Ποίημ.

Μαυριασμένη ὥρα, παράδικη στιγμή

ποῦ μ' ἔκαμες νὰ φέρω τὸ φῶς μου 'ς τὴν ἀκμή

ΘΓρυπάρ. Βοσκοπ. 45. Πβ. ἀρχ. «ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς».

***ἀκναιάδι** τό, 'κναιάδ' Λέσβ. (Πέτρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀκναιῖος, δι' ὃ ἰδ. ἀκμαῖος.

Ἐπὶ τοῦ λίαν μεθύοντος (ἀπὸ τῆς ἐννοίας τοῦ λίαν ὠρίμου καρποῦ): Εἶναι 'κναιάδ'.

ἀκνηστος ἐπίθ. Σύμ. ἀκνεστος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. κνησιτός.

1) Ὁ μὴ κνησθεὶς ἢ ὁ μὴ κνηθόμενος, ἄξυστος Σύμ.

2) Μεταφ. ὁ μὴ αἰσθανόμενος κνησμόν, γενετήσιον ὀργασμὸν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ὅλ' ἐκνέσταν κ' ἐσὺ ἐπέμ'νες ἀκνεστος Χαλδ.

ἀκοδεσπένευτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *κοδεσπενευτός < κοδεσπενεύκουμαι, δι' ὃ ἰδ. οἰκοδεσποινεύομαι.

